

[Henry Christensen.]

stået et klart, stort flertal bag her i tinget. Vi tilslutter os også den bedømmelse, at indstilling uden betingelser af de amerikanske luftbombardementer af Nordvietnam er en første realistisk forudsætning, for, at forhandlinger imellem parterne kan forventes.

Jeg vil også, medens vi taler om dansk udenrigspolitik, nævne den alvorlige episode på Grønland omkring Thulebasen. Jeg er klar over, at såvel den forrige som den nuværende udenrigsminister har gjort alt, hvad der kunne gøres, for at skabe klarhed og oplysning om dette forhold og for at fastholde Danmarks bestemte politik over for fremmede atomfly eller fremmede atomfartøjer i det hele taget; men jeg ville finde det rigtigt, om udenrigsministeren gav det høje ting besked om, hvordan stillingen er, og hvordan regeringens holdning er.

Jeg vil gerne i tilslutning til et par bemærkninger fra hr. Per Hækkerup sige, at jeg går ud fra, at selv om regeringens politik i grænselandssspørgsmålet ikke blev omtalt i regeringserklæringen, er der ikke sket ændringer i regeringens synspunkt her. Det betyder efter min opfattelse, at støtten til det danske mindretals kulturelle arbejde syd for grænsen fortsætter. Det tyske mindretal opstillede ved dette valg, men opnåede heller ikke denne gang repræsentation i folketinget. Det må derfor være naturligt, at kontaktudvalget for det tyske mindretal fortsætter sit virke, og det går jeg ud fra, at statsministeren kan bekræfte over for tinget.

Det andet hovedafsnit i statsministerens tale var samfundsøkonomien. Den nye ansvarlige regering har her nøgternt gjort rede for, hvor alvorligt det står til. Det var desværre ikke en overdreven pessimisme, vi både forud for og under valgkampen lagde til grund for vor vurdering. Arven fra 1967 er endnu tungere end forudsat. Devalueringen kan ikke længere skjule, at det først og fremmest er i den forudgående udvikling, årsagerne til den meget skæve balance i vor økonomi er at finde. Socialdemokratiets forsøg på at fremstille det, som om det alene var problemer som følge af devalueringen, vi stod over for, er uhjælpelig brudt sammen.

Nu står vi derfor over for den helt nød-

vendige første opgave at få genskabt orden i vor økonomi, og det kan ikke gøres uden ofre. Disse ofre skal ikke bringes i form af arbejdsløshed. Den økonomiske politik skal tværtimod sikre beskæftigelsen ved at skabe plads til og frigøre de kræfter, der skal skabe produktion og dermed beskæftigelse; det videre mål er nye fremskridt for befolkning og samfund, men vi må søge at holde op med at leve over evne. Derfor er det rigtigt og nødvendigt, at staten går i spidsen med den bebudede begrænsning i stigningen i de offentlige udgifter på 600 mill. kr.

Da vi nu fører debatten på grundlag af finanslovsforslaget, er det måske nok rigtigt, at jeg henstiller, at forslaget bliver sendt videre til finansudvalget, så vi sikrer, at det i hvert fald sker, og at det videre arbejde med de enkelte besparelsesforslag kommer til at foregå i finansudvalget på grundlag af konkrete forslag fra regeringen.

Som den økonomiske stilling er, erkender vi, at det derudover bliver nødvendigt også at stille et krav til borgerne — et krav, hvis hovedindhold er, at vi må undlade at sætte vor levestandard kraftigere i vejret, end der er produktionsmæssig dækning for.

At den nye regering må have en vis tid til på baggrund af de nye oplysninger, der foreligger, at fastlægge det endelige indhold og omfang af den økonomiske politik, herunder også finanspolitikken, kan næppe sagligt kritiseres. Det kan heller ikke undgås, at der under alle omstændigheder må og vil udløse sig så kraftige indkomststigninger i dette år, at en yderligere købekraftsbegrænsning gennem en eller anden form for skærpet finanspolitik må anses for nødvendig. Men jeg skal ikke undlade at gentage det ofte fremhævede venstresynspunkt, at man nok gennem en skærpet finanspolitik kan begrænse en købekraft, der ikke er produktion til, men at man ikke herved undgår de omkostningsfordyrende virkninger. Falske indkomststigningers pris er højere skatter, højere priser og øget arbejdsløshed. Jo mere vi derfor kan undgå de falske indkomststigninger, des bedre for produktion, beskæftigelse og lønmodtagere, des mindre behov for skærpet finanspolitik.

Venstre stiller sig derfor helt og fuldt bag regeringen i dens bebudede forhandlinger med lønmodtagere og erhvervsorganisatio-